

Kaitak. Suốt chuyến bay, Lê Tùng lim dim, ngủ gà, ngủ gật. Thật ra, chàng muốn kéo một giấc ngủ say sưa, nhưng cứ 5, 10 phút, chàng lại choàng dậy, dường như nghe chuông reo trong đầu.

Chàng quan sát kỹ các hành khách trong phi cơ, song không tìm được bộ mặt nào khả nghi. Hầu hết là người ngoại quốc ghé Cảng Thơm để nghỉ mát và mua sắm. Ngồi cạnh chàng là một thiếu phụ khá sạch sẽ, miệng cười duyên dáng, ngực nở tròn trĩnh, song lại ăn vật như đũa trẻ, thân thể sặc mùi súc cù là. Bình sinh, chàng vốn ghét đàn bà ăn súc cù là, vì nó làm cao phụ nữ béo mập thủ lu, mất hết đường cong gợi cảm ở eo, hông và ngực.

Thiếu phụ chia kẹo mời chàng :

— Ông dùng một cái.

Chàng lắc đầu. Rồi chàng phì cười. Mặt thiếu phụ đỏ ửng :

— Ông ghét đàn bà ăn súc cù là phải không ?
Lê Tùng vội nghiêm mặt .

— Xin lỗi bà. Tôi có tật hay cười.

Sở dĩ chàng phì cười vì nhớ lại mẩu chuyện xảy ra cách đây hai năm. Lần ấy, chàng đang ngồi ăn ở Đông kinh. Ở bàn bên, hai thanh niên uống rượu sa kê và ăn gỏi cá với bốn cô gái « dợt sóng mới ». Một cậu chia súc cù là, giọng thân mật :

— Ngon lắm, dùng ấy cần một miếng.

Một cô gái cầm lấy, đưa lên mũi ngửi, rồi ném xuống bàn :

— Đồ xỏ lá!

Thanh niên trợn tròn mắt :

— Không ăn thì thôi, việc gì lại nói tục ?

Thiếu nữ di miếng súc cù là vào mặt thanh niên, giọng chua như dấm thanh.

— Tử nhìn xem là súc cù là nào ?

Từ lâu, Lê Tùng đã biết có loại súc cù là riêng, chế tại Nhật, ăn vào cơ thể sẽ bị kích thích cực độ. Bọn thanh niên ngồ ngáo và ông già tóc muối tiêu thường mời gái tơ ăn súc cù là giả để thỏa mãn xác thịt. Tuy nhiên, lần đầu tiên Lê Tùng thấy tận mắt loại súc cù là ân ái này. Được mù đàn bà béo nung núc mời ăn, chàng sực nhớ đến bữa ăn ngày trước và phá lên cười vì thế.

Thủ tục kiểm soát tại Kaitak rất giản dị và chóng vánh. Lê Tùng xách cái va li nhỏ, về mặt trạm ngầm, từ chỗ phi cơ đậu đến phòng quan thuế. Một nhân viên phi trường liếc nhìn va li và sổ thông hành của Lê Tùng, rồi nói giọng lơ đãng :

— Chúc ông nhiều ngày vui ở Hồng Kông.

Lê Tùng nhún vai :

— Trân trọng cảm ơn.

Nhân viên liên lạc mặc com lê třeo, màu hung hung, sơ mi vàng, cà vạt đỏ nhạt, gài cây kim bằng vàng, có hạt ngọc thạch xanh, đi giày mũi nhọn, tay trái cầm dù đàn bà đã hiện ra bằng xương bằng thịt. Hắn trạc ba mươi, mắt một mí, nao hao như người Cao ly. Hai người chỉ cần một phút để trao mật hiệu.

Một cái xe Rolls cao tổng ngồng đã mở cửa sẵn bên ngoài. Lê Tùng trèo lên, tài xế rú ga phóng một mạch. Dọc đường, người lạ mặt không thèm quay về phía chàng, và chàng cũng không nói nửa lời.

Chạy một lát, tài xế lái vào đường hẻm. Một tòa nhà quét vôi trắng nằm thõn thẹn dưới ánh nắng gần trưa. Lê Tùng được đưa vào phòng khách.

Một người đàn ông trạc ngũ tuần đợi chàng bên chai sâm banh Mum, nét mặt hoan hỉ:

— Anh đi máy bay có mệt không?

Lê Tùng đáp cộc lốc:

— Không. Cảm ơn.

Khi bắt tay, chàng nhận thấy bàn tay hắn mềm nhũn, ngón được gọt tĩa cần thận, móng trắng trát. Chỉ tiết này chứng tỏ hắn không phải là điệp viên hành động. Chàng sức nhớ bàn tay của ông Hoàng, cũng mềm nhũn như bàn tay đàn bà.

Hắn nói:

— Tên tôi là Nghị. Chu Nghị.

Hồi quay sang nhân viên liên lạc đứng chờ:

— Cho chú về. Tôi có chuyện quan trọng bàn bạc với ông khách. Anh bảo tài xế đánh xe về ga ra trên kia. À, dặn cô Phụng dọn phòng cho ông khách, và bung com trưa lên phòng.

Nhân viên liên lạc nghiêm mình:

— Thưa ông vắng.

Chu Nghị xoa hai bàn tay:

— Mời ông bạn vào phòng làm việc. Chúng ta nói chuyện được kín đáo hơn.

Phòng làm việc ở gần cầu thang. Đồ đạc gồm một cái bàn sắt, ba cái ghế quay, một xích đu và cái tủ vuông dựng hồ sơ. Lê Tùng vừa an vị, cửa phòng mở ra, một thiếu phụ rún rẩy bước vào, bung khay rượu. Chu Nghị giới thiệu:

— Đây là cô Phụng. Ông bạn của tôi từ xa tới, yêu cầu cô săn sóc chu đáo.

Chu Nghị nhấn mạnh hai tiếng «săn sóc». Thiếu phụ mỉm cười:

— Vâng.

Lê Tùng bắt gặp cái nhìn khêu gợi của nàng. Mặt nàng không đẹp lắm, nhưng sau làn áo mỏng, chàng nhận ra một thân thể cân đối, căng cứng, tròn trịa, đặc biệt là cặp giò dài, thon, trắng muốt. Loại đàn bà «trường túc bất chi lao» thường là sở thích hạng nhất của Lê Tùng. Chàng nhìn Chu Nghị:

— Nhân viên của ông đẹp thật.

Chu Nghị cười hà hà:

— Nếu ông thành thật cộng tác, ông còn gặp nhiều người đẹp gấp ba, gấp bốn cô Phụng. Tôi có sẵn một cuốn an-bom mỹ nhân, ông cần ai, tôi sẵn sàng cung cấp.

Lê Tùng lẳng lẳng nhìn Chu Nghị đánh diêm hút thuốc lá. Cử chỉ cầm thuốc bằng hai ngón tay nhẹ nhàng, và đánh diêm khoan thai chứng tỏ hắn đã sống lâu năm ở phương Tây. Không úp mở, chàng vào vấn đề:

— Giữa chúng ta, có lẽ chẳng cần-rào-dầu lời thối nữa, phải không ông? Vì cũng như ông, tôi là nhân viên tình báo ở lâu năm trong nghề.

— Vâng. Tôi biết thế nên mới mất bao công phu mời ông sang đây. Tôi rất sung sướng được hợp tác với người thẳng thắn như ông.

— Nói toạc ra, ông là người mua, tôi là người bán. Trả đúng giá, thì tôi bằng lòng bán. Và bán xong, mỗi người sẽ đi một ngã. Vì tôi không tin ông mền tôi vì tôi có cặp mắt dĩ trai và giọng nói ru ngủ đàn bà.

— Ông nói có duyên quá! Cô Phụng rồi sẽ chết mê, chết mệt vì ông.

— Mỹ nhân kế là kế xưa như trái đất. Ông

Đãi khách thì tôi xin nhận một cách chân thành. Ông đừng hòng mang đàn bà đẹp ra quyến rũ tôi.

— Ông quá nặn lời. Không phải lần đầu tôi đón tiếp một nhân viên tinh báo cao cấp như ông. Trước ông, nhiều người đã vào phòng này, và ngồi trên cái ghế ông đang ngồi. Tôi không đòi hỏi nhiều: bản tâm của tôi là hai ta đều lợi. Tôi có tin tức, còn ông, ông có tiền có thật nhiều tiền.

— Hai triệu bạc tiền thưởng không phải là món tiền lớn.

— Ô, ông đừng băn khoăn đến vấn đề tiền bạc. Phạm Huệ chỉ được phép chi tiêu hai triệu là tối đa. Về phần tôi, bao nhiêu tiền tôi cũng có quyền quyết định.

— Vậy ông trả tôi bao nhiêu?

— Phạm đi mua hàng, phải coi đi, coi lại xem hàng thật, hay giả, hàng tốt, hay hàng xấu. Dĩ nhiên, hàng ông bán phải tốt, nên chúng tôi mới chịu đặt cọc trước hai triệu đồng. Ông thấy chưa? Mới ký khế ước, chưa coi hàng mà chúng tôi đã trả hai triệu. Tùy giá trị món hàng, chúng tôi còn trả nhiều nữa.

— Vậy ông muốn gì?

— Mọi tin tức liên quan đến hệ thống tinh báo do ông chỉ huy theo lệnh ông Hoàng ở phía bắc vĩ tuyến 17.

— Ông Hoàng đã mất gần 20 triệu đồng mới lập được tổ chức này.

— Ông đòi 20 triệu phải không?

— Số tiền này quá lớn. Tôi không muốn bắt

bi.

— Ông nói đúng. Trên thế giới, không tổ chức

tinh báo nào chịu trả ông 20 triệu bạc. Mua những tài liệu tối mật như bom khinh khí, bom trung hòa tử, vệ tinh do thám, cũng mất một phần ba số tiền này là cùng. Huống hồ...

— Ông lầm rồi. Những tài liệu liên quan đến phát minh khoa học giết người nếu không đánh cắp được, các ông cũng sẽ tìm ra, sau một thời gian nghiên cứu. Còn về hệ thống tinh báo như thủ cấp Phạm Nhan, chặt cái này, cái khác mọc lên. Trừ phi nắm được đầu mối, và nắm được đầu mối không dễ nào.

— Ông định đòi bao nhiêu?

— Một nửa mà thôi.

— Nghĩa là 10 triệu bạc?

— Vâng.

— Còn nhiều quá.

— Nếu thế, tôi xin hoàn lại hai triệu cho ông.

— Ông nóng nảy ghê! Mua bán phải mặc cả, không ai xia tiện ra lấy hàng liền. Tôi thành thật khuyên ông: không nên đòi nhiều, vì già néo đứt gãy. Ông Hoàng sẽ không buông tha ông đâu.

— Ô, tôi đến nước liêu rồi.

— 5 triệu, ông chịu không?

— Trời, tôi có cảm tưởng là mua tôm cá ngoài chợ. Thời thì mỗi bèn chịu một nửa. Giá nhất định và cũng là giá cuối cùng: 7 triệu rưỡi. Tôi không nhượng bộ nữa. Đứng 7 triệu rưỡi, không thiếu một xu.

Chu Nghị thở dài:

— Ông áp bức tôi quá.

Lê Tùng cười:

— Tôi đâu dám. Bây giờ, xin đề cập đến phương thức trả tiền.

— Đề nghị với ông : số tiền 7 triệu rưỡi sẽ được gửi vào một ngân hàng ở Thụy sĩ, khi nào xong việc ông sẽ đến tận nơi rút ra.

— Chấp nhận.

— Tuy nhiên, chúng tôi sẽ ra chỉ thị cho nhà băng trả làm 3 lần. Hoặc ông muốn, làm 2 lần. Lần đầu, 1 triệu để ông tiêu pha trong thời gian ở Hồng Kông. Lần sau, 6 triệu rưỡi.

— Tại sao phải thanh toán làm 2 lần ?

— Vì chúng tôi cần một thời gian để phối kiểm tin tức. Ông sẽ ở lại với tôi một năm. Hết thời gian này, ông muốn đi đâu tùy ý.

Lê Tùng lắc đầu :

— Tôi cương quyết từ chối. Tôi cung cấp tin tức, ông trả tiền hết, và tôi chuồn liền. Trước tôi, một số người đã bị lừa. Rất tiếc phải nói thật, vì sự thật mất lòng. Tôi không hề có định kiến là ông lừa tôi, nhưng thưa ông, làm nghề này thì đánh lừa và bị lừa là chuyện thường. Phương châm của nghề tình báo là đánh lừa và bị lừa phải không ông ?

— Ông chắc lép ghê.

— Đặt vào hoàn cảnh tôi, ông cũng phải lép lép. Tôi đưa tin tức cho ông, toàn bộ hệ thống do thám của ông Hoàng ở phía Bắc sông Bến Hải sẽ bị bại lộ, phản gián Bắc Việt quét sạch họ trong vòng 48 giờ đồng hồ. Ông Hoàng không phải là một lãnh tụ tầm thường : trong vòng 12 giờ, ông Hoàng sẽ biết kẻ bán tin là tôi. Và lại, nhân viên trưởng bay Tân sơn nhất sớm muộn sẽ phăng

ra tôi đội lốt công dân Phi luật tân đi Hồng Kông. Tôi không hy vọng trở về Sài Gòn nữa, và tôi cũng không hy vọng sống sót nếu ở lì tại đây với ông.

Chu Nghị nói :

— Tôi hiểu. Tôi hiểu. Nếu ông chấp thuận, tôi xin đưa ông đến một nơi an toàn.

— Ở đâu ?

— Tùy ông. Chẳng hạn ở Hà Nội, hay Bắc Kinh.

Muôn ngàn lời cảm tạ. Thú thật với ông, tôi không thích cái chế độ của ông Mao và ông Hồ chút nào. Tôi mê rượu rom, lại thích chơi bài, tiêu xài như ông Hoàng, về Hà Nội được một tuần tôi sẽ già thêm 10 tuổi.

— Nhân dân ở Hà Nội sống thiếu thốn, nhưng riêng ông, ông sẽ hưởng đủ mọi tiện nghi vật chất. Đủ thứ rượu Tây Tàu, nếu ông muốn, Mạt ten 3 ngôi sao, sâm banh Mum thượng hạng, hoặc vodka Sô viết... Đàn bà đẹp Hồng Kông. Hay đàn bà da trắng..

— Thôi, thôi, ông đừng nói nữa, làm tôi rệu nước miếng. Cách đây một năm, một nhân viên của ông Hoàng đã búi tai về Hà Nội. Họ cũng hứa nhiều tiền, nhiều rượu, nhiều gái, rồi cuộc chẳng có gì hết. Múi chanh vắt kiệt nước thì đem ném vào sọt rác. Anh chàng đại dốt này đang mục xác trong một nhà tù ở Lai châu.

Chu Nghị cười gương :

— Nghĩa là anh chỉ bằng lòng ở lại đây một tuần.

— Một tuần là nhiều nhất.

— Và đòi luôn 7 triệu rưỡi.

— Vâng.

— Phiền anh đợi tôi đến chiều. Tôi cần xin sự chấp thuận của Trung ương. Trong khi chờ đợi, xin anh coi nhà này là nhà riêng của anh. Cô phượng sẽ chăm sóc anh. Và anh cần gì xin cho biết, tôi sẽ lo liệu đầy đủ.

Lê Tùng nhận thấy Chu Nghị bắt đầu gọi chàng bằng « anh ». Chàng đáp lại, thân mật :

— Vâng. Chắc tôi sẽ phiền anh nhiều.

Chu Nghị mở cửa phòng gọi :

— Cẩm Phượng.

Thiếu phụ hối hả chạy tới. Chu nghị ra lệnh :

— Có đưa anh Lê Tùng lên phòng.

Chu Nghị giơ tay chào Lê Tùng rồi đi thẳng ra cửa. Cẩm Phượng mời Lê Tùng :

— Em đã dọn cơm sẵn. Mời anh lên tắm rửa rồi dùng cơm.

Lê Tùng nheo một con mắt :

— Có nhiều món không ?

— Nhiều. Vịt nướng, thịt bò nấu sốt, cá hấp, tôm chiên chua ngọt, vảy cá gạch cua, bào ngư dầu hào... rượu mai quế lộ hảo hạng.

Chỉ có thể thôi à ?

— Em xin mua thêm. Thức ăn này em đặt nhà hàng Bắc kinh, một trong các tiệm ăn ngon nhất Hồng Kông. Anh cần món nào nữa ?

— Tùy em định liệu.

— Món sò nướng ngon lắm, À, sò cua rang muối nữa.

— Không. Tôi không thích sò nướng và cua rang.

Cẩm Phượng cần môi suy nghĩ :

— Lạ nhỉ ! hay là anh dùng món rắn bát bửu.

— Cũng không.

Cẩm Phượng nhìn chàng bằng thái độ ngạc nhiên. Lê Tùng mỉm cười :

— Về tráng miệng, có những gì ?

— Đủ loại phở mát Tây phương. Đồ trái thì có cam Mỹ, táo Úc châu và nho Pháp.

— Tôi không ưa những món này. Có có lê không ?

— Có.

— Ngọt không ?

— Ngọt lắm.

— Tôi ưa thứ lê nhiều nước.

— Vâng, thứ lê này có rất nhiều nước.

— Có mấy trái ?

— Em mới mua 2 trái.

— Không. Tôi chỉ cần 2 trái.

— 2 trái ? Anh là người kỳ dị nhất mà em được gặp.

— Chẳng có gì là kỳ dị cả. Vì loại lê đặc biệt này bao giờ cũng gồm 2 trái,

Vừa nói, chàng vừa nhìn vào bộ ngực vĩ đại của nàng. Xấu hổ, nàng cúi mặt xuống. Lê Tùng máng cằm nàng lên, hôn nhẹ nhẹ vào môi. Nàng đứng yên, đôi vai rung rung.